

[Hagen Hagensen.]

Det er en balancekunst at klare disse ting på en sådan måde, at både letsindige kreditorer og letsindige skyldnere får deres mulighed for at klare tingene igennem, og det må vel egentlig siges, at den, der skylder penge bort eller skylder noget bort, oftest er den, der har været mest årsag til, at et skyldforhold er kommet i stand. Der skal være en human indstilling, men også en noget fast holdning til tingene.

Lad mig derefter om enkelte bestemmelser sige, at lønindeholdelse vil jeg gerne være med til at drøfte, men det står for mig på en måde, som om man her er ved at blande forholdene mere ind i hinanden, end ønskeligt er. Der er tale om et indgreb i noget, jeg vil kalde for privatlivets fred. Den, der er ansat et sted, skal dog have lov til at have sit privatliv og sine skyldforhold, uden at hans arbejdsgiver blandes ind deri, rent bortset fra det besvær, det vil være for erhvervslivet at skulle administrere en ordning med lønindeholdelse. Det er også et spørgsmål, om man ikke i nogen grad udsætter den ansatte for ikke længere at have et job, hvis der kommer begæring om lønindeholdelse frem.

På den anden side forstår jeg også meget vel, at den måde, hvorpå man hidintil har realiseret genstande, der er udlagt, ikke er tilfredsstillende. Hvordan man skal forholde sig med løsøre, det må vi tale nærmere sammen om, men det gælder i hvert fald, at tvangsauktion over fast ejendom ikke er nogen god måde at realisere ejendom på. Der er da også for et stykke tid siden bl. a. af ejendomsrådgiverne blevet rejst spørgsmålet om, om man ikke skulle give en vis periode, inden for hvilken det i forbindelse med skyldneren var muligt at søge ejendommen afhændet. Jeg vil da gerne være med til at drøfte, om man ikke kunne klare noget igenem på den måde.

Der er også en anden ting, vi kommer til at drøfte nærmere, det er spørgsmålet om fogdens adgang til at fastsætte afdragsordninger. Det gælder måske særlig ved fast ejendom, hvor der jo kommer en termin bagefter, hvor betalingerne også skal klares. Der kan være grund til at se på, om man overhovedet hjælper skyldneren ved at fastsætte afdragsordninger, der kommer til at

løbe i længere tid. Men der er da også et problem i forbindelse med møde for fogederne. Hvis fogederne frit kan fastsætte afdragsordninger, kan det jo godt være, de kommer til at blive af en sådan karakter, at det ikke helt er i overensstemmelse med det, som kunne være kommet igennem, hvis der var givet møde og man havde fået klaret sagen helt op derved, at kreditor og debitor var mødtes og havde fået klaret tingene. Det er en balance også her, og det skal også af mig, der har samme erhverv som et par af de andre ordførere, siges, at det er ikke spørgsmålet, om vi skal have vederlag for at give møde. Det er mere spørgsmålet om at klare sagerne uden yderligere besvær både for den ene og den anden part. Vi skulle nemlig have ankesager ud af fastsættelse af sådanne afdragsordninger.

Om politifremstilling vil jeg sige, at jeg er glad for, at den måske bliver indskrænket. På den anden side må jeg også sige, at i det omfang den bliver opretholdt, skal den udføres på effektiv måde, for derved opnår man nemlig at få folk til at møde i fogedretten. Det, vi nu har med papirskriveri i bl. a. København, hvor man tilsiges den ene gang efter den anden til selv at give møde og først bliver hentet bagefter, betyder jo, at ingen gider møde i fogedretten i første omgang. Vi spilder tid for gode tjenestemænd dér. Derfor er det godt, politifremstillingen bliver indskrænket, men til gengæld skal det så i de tilfælde, der bliver tilbage, gøres til en effektiv ordning.

Lad mig endelig sige om et andet punkt, som vi også vender tilbage til: jeg er tilhænger af, som flere af ordførerne har været det her i dag, at det offentlige ikke skal have nogen fortrinsstilling i henseende til inddrivelse. Der må vi være på lige fod med private borgere. Det må jeg for mit vedkommende holde for, og jeg har da indtryk af, at det er noget af det, man kan komme til at drøfte på en sådan måde, at vi får noget fornuftigt ud deraf.

Må jeg slutte af med at sige, at vi vil gå ind i dette arbejde i udvalget med at søge at få klaret tingene igennem så godt og hensigtsmæssigt, som det er muligt, ud fra betragtningen om at enhver skal have ret til at have det bedst muligt, også selv om man er kommet i et skyldforhold. Der er mange